

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

Sędziowie: SSO Małgorzata Winkler-Galicka

SSO Piotr Gerke (spr.)

Protokolant : apl . radc . K. S. (1)

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Marzanny Woltmann -Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2017 r.

sprawy **T. P.**,

oskarżonego z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., z art. 279§1 k.k. oraz art. 275§1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 64§1 k.k. oraz z art. 291§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 28 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 320/16,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) ustala, że popełniając przypisane mu w punktach 1-4 przestępstwa, oskarżony działał w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 26 lutego 2012 r. do 26 listopada 2012 r. kary 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 26 listopada 2012 r., sygn. akt III K 345/12, obejmującym m. in. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną w sprawie III K 23/12 Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu za przestępstwo z art. 278§1 k.k.,

b) zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa przypadających od niego kosztów sądowych za postępowanie przygotowawcze i pierwszoinstancyjne,

I. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. S. (2) kwotę 723,24 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa połowy kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w pozostałej części obciążając Skarb Państwa.

P. G. L. M. W.-G.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2016 r., sygn. akt II K 320/16 , Sąd Rejonowy we Wrześni:

1. uznał **T. P.** za winnego tego, że w okresie od dnia 7 lutego 2016 r. do 8 lutego 2016 r. w G., gminy K., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. i innym ustalonym sprawcą, po uprzednim przecięciu kłódki zabezpieczającej drzwi dokonał włamania do garażu, z którego zabrał w celu przywłaszczenia samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) wraz z kluczykami o wartości 13.000 zł na szkodę K. A., przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 26 maja 2012 r. do 26 stycznia 2013 r. kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt III K 23/12 za przestępstwo umyślne z art. 278 § 1 k.k., stanowiące umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 140 stawek dziennych po 10 zł każda,

2. uznał T. P. za winnego tego, że w dniu 11 lutego 2016 r. w N., powiatu (...), województwa (...), z terenu placu zakładowego Przedsiębiorstwa (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu ciężarowego marki C. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...), rok produkcji 2003, o wartości 5.000 zł na szkodę L. S., przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 26 maja 2016 r. do 26 stycznia 2013 r. kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt III K 23/12, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., stanowiące umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek po 10 zł każda,

3. uznał T. P. za winnego tego, że w tym samym miejscu i czasie, działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. G., poprzez przecięcie łańcucha zabezpieczającego dokonał włamania do kontenera, a następnie z jego wnętrza dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elektronarzędzi w postaci świdra (...) o numerze seryjnym (...) o wartości 2.000 zł, przecinarki do asfaltu o wartości 3.000 zł, młota elektrycznego marki B. o wartości 3.500 zł oraz stopy ubijającej typu TV o wartości 5.500 zł o łącznej wartości 17.500 zł na szkodę L. S., przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie 26 maja 2016 r. do stycznia 2013 r. kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt III K 23/12 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., stanowiące umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 140 stawek dziennych po 10 zł,

4. uznał T. P. za winnego tego, że w tym samym miejscu i czasie, działając wspólnie i w porozumieniu z innym ustalonym sprawcą z niezamkniętego pomieszczenia warsztatu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia spawarki (...) o wartości 2.000 zł na szkodę L. S. przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 26 maja 2016 r. do 26 stycznia 2013 r. kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt III K 23/12 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., stanowiące umyślne przestępstwo podobne, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to przestępstwo wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych po 10 zł,

5. uniewinnił T. P. od zarzuczonego mu czynu z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., mającego polegać na dokonaniu w dniu 2 maja 2016 r. kradzieży z włamaniem samochodu F. (...) na szkodę T. G.,

6. uznał T. P. za winnego tego, że w nieustalonym miejscu i czasie do dnia 5 maja 2016 r. przyjął pochodzący z przestępstwa kradzieży w dniu 9 marca 2016 r. z parkingu niestrzeżonego w P. przy ul. (...) samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) rok produkcji 1996 o wartości 2.000 zł na szkodę K. G., o którym na podstawie towarzyszących mu okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został uzyskany za pomocą czynu zabronionego, tj. występku z art. 292 § 1 k.k. i za przestępstwo to wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

7. ww. kary pozbawienia wolności oraz grzywny połączył i wymierzył mu T. P. karę łączną 2 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 240 stawek dziennych po 10 zł każda,

8. orzekł wobec T. P. obowiązek naprawienia szkody solidarnie z innym ustalonym sprawcą poprzez zapłatę kwoty 11.000 zł na rzecz pokrzywdzonego L. S.,

9. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez zamieszczenie jego treści na tablicy ogłoszeń Urzędu Miejskiego w K. przez okres 30 dni,

10. orzekł w przedmiocie kosztów procesu, obciążając oskarżonego przypadającymi od niego kosztami sądowymi.

Powyższy wyrok w części co do uniewinnienia z ww. pkt 5 na niekorzyść oskarżonego pisemną **apelacją** zaskarżył **prokurator**, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że T. P. swoim zachowaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k., podczas gdy analiza okoliczności ujawnionych w toku postępowania prowadzi do wniosków odmiennych.

Wobec tego prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego T. P. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu we Wrześni.

Wskazane na wstępie orzeczenie w części w zakresie ww. pkt 1-4, 6-10 pisemną **apelacją** zaskarżył **obrońca oskarżonego**, zarzucając:

1. odnośnie pkt 1-4 błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działał w warunkach recydywy, w sytuacji, gdy prawidłowe ustalenie stanu faktycznego prowadzi do wniosku, że oskarżony nie działał w warunkach recydywy,

2. rażąco niewspółmierność kar wymierzonych w pkt 1-4, 6-7,

3. odnośnie pkt 8 błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że szkoda wyrządzona przez oskarżonego wyniosła 11.000 zł w sytuacji, gdy szkoda ta wyniosła nie więcej niż 3.500 zł,

4. odnośnie pkt 10 obrazę przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez niezastosowanie art. 624 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy uiszczenie kosztów sądowych przez oskarżonego stanowi zbyt dużą uciążliwość dla oskarżonego ze względu na sytuację rodzinną majątkową i wysokość dochodów,

5. nierozpoznanie wniosku obrońcy z urzędu o zasądzenie kosztów nieopłaconej nawet w części, a udzielonej oskarżonemu z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.

Wobec powyższego obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy we Wrześni, a ewentualnie o przeprowadzenie przed Sądem Okręgowym dowodu z przesłuchania pokrzywdzonego L. S. na okoliczność ustalenia szkody wyrządzonej działaniem oskarżonego, wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonemu z pkt 1-4 art. 64 § 1 k.k., wymierzenie oskarżonemu kar i kar łącznych w wymiarze niższym niż orzeczona, wymierzenia wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na podstawie wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd Okręgowy, zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów nieopłaconej nawet w części, a udzielonej oskarżonemu z urzędu pomocy prawnej wg norm przepisanych za postępowanie przygotowawcze i sądowe w obu instancjach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się niezasadna, a apelacja obrońcy okazała się uzasadniona w niewielkim zakresie.

Na wstępie należy wskazać, że wniesienie środka odwoławczego, niezależnie od jego granic i zakresu, każdorazowo obliguje Sąd odwoławczy do zbadania ewentualności wystąpienia uchybień, o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd nie stwierdził wskazanych tam uchybień, osobnych zarzutów co do ich występowania w procedowaniu Sądu I instancji nie formułowali zresztą apelujący.

Odnosząc się do **apelacji prokuratora** wskazać należy, że prokurator twierdzi, iż o winie oskarżonego T. P. przemawia fakt, iż w toku pierwszego przesłuchania przyznał się do zarzutu 5 oraz że obciążają go wyjaśnienia M. G..

Odnosząc się do tego środka odwoławczego, po pierwsze trzeba zauważyć, iż oskarżony T. P. przyznając się do winy nie złożył żadnych wyjaśnień, zaś doświadczenie uczy, że oskarżeni w toku pierwszego przesłuchania często bezkrytycznie przyznają się do wszystkich zarzutów bez składania jakichkolwiek wyjaśnień, jedynie po to, aby uniknąć tymczasowego aresztowania. Skoro oskarżony nie złożył wtedy wyjaśnień, trudno wykazać, że przyznanie to było szczere i stanowiło konsekwencję sprawstwa oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego był to element strategii procesowej obliczonej na uniknięcie aresztu. Przyznanie się nie jest „królową dowodów” i samo w sobie nie może przemawiać za uznaniem winy, jeśli nie znajduje potwierdzenia w innym materiale dowodowym. Takiego materiału w niniejszej sprawie brak. Należy zauważyć, że wbrew sugestiom Prokuratora Maciej Gręda nie twierdził, iż oskarżony jest winny, a wskazał jedynie, że w rozmowie z bratem Ł. G., brat mówił mu, że przedmiotowy pojazd marki F. (...) kupił, aby następnie twierdzić, że ukradł go wraz z oskarżonym. Występuje więc tutaj dowód z zeznań świadka „ze słyszenia”, który w dodatku dysponował wewnątrznie sprzecznymi informacjami, tym samym trudno zeznania tego świadka uznać za dowód obciążający oskarżonego; przypomnieć wypada, iż świadek „ze słyszenia” zeznaje wyłącznie o tym, co słyszał, tak więc jego wiarygodność może obejmować wyłącznie to, czy rzeczywiście słyszał przytoczoną wypowiedź, czy nie – natomiast sama w sobie nie rozciąga się na to, czy to, co przytacza, jest prawdą – tu bowiem konieczna jest ocena wiarygodności informatora świadka, a tej w niniejszej sprawie nie można było sprawdzić. Natomiast niespójności w późniejszych wyjaśnieniach oskarżonego zostały trafnie ocenione przez Sąd Rejonowy, bowiem oskarżony w sposób nieudolny próbował ostatecznie „odciąć się” od inkryminowanego zdarzenia, co jednak nie świadczy o jego winie, a jedynie o chęci uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Niespójność relacji oskarżonego co do zarzutu przestępstwa kradzieży samochodu F. (...) mogłaby pozwolić na podważenie jego linii obrony co do tego zarzutu wtedy, gdyby jednocześnie inne dowody wskazywały na sprawstwo oskarżonego w tym zakresie. W realiach niniejszej sprawy tak jednak nie jest, bo dowodem takim nie może być tylko samo gołosłowne przyznanie się oskarżonego, fakt utrzymywania kontaktów z osobą zajmującą się kradzieżami pojazdów czy niespójna relacja M. G. co do tego, co miał zasłyszeć od brata. Sam prokurator w apelacji nie naprowadził zresztą żadnego innego dowodu, z którego miałyby wynikać ww. okoliczność, a ocena decyzji o wyłączeniu sprawy Ł. G. do odrębnego postępowania nie jest przedmiotem badania Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie.

Przypomnieć trzeba, iż by przypisać oskarżonemu zarzucane mu przestępstwo, konieczne jest nie uprawdopodobnienie, lecz wykazanie jego sprawstwa w sposób pewny. W niniejszej sprawie nie można było tego uczynić, dlatego decyzja Sądu Rejonowego o uniewinnieniu T. P. od zarzutu nr V jest w pełni uzasadniona.

Odnosząc się do **pkt 1 apelacji obrońcy** wskazać należy, że dowody przeprowadzone w uzupełniającym postępowaniu dowodowym przez Sąd Okręgowy wykazały, że przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu w wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt III K 23/12 wbrew twierdzeniom obrońcy nie podlegało kontrawencjonalizacji, gdyż nie było to możliwe z uwagi na wartość skradzionego mienia-1.298,97 zł. W chwili wyrokowania granica przepołowienia czynu kradzieży wynosi 1/4 minimalnego wynagrodzenia (2.000 zł), a więc 500 zł. Oznacza to, że czyn popełniony przez oskarżonego nie mógł być kwalifikowany jako wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., tym samym brak jest podstaw do uznania, iż czynów inkryminowanych w niniejszym postępowaniu oskarżony nie popełnił w ramach recydywy z art. 64 § 1 k.k. z uwagi na kontrawencjonalizację czynu inkryminowanego w postępowaniu o sygn. akt III K 23/12.

Jednakże Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy wskazał okres, w jakim oskarżony odbywał karę za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. inkryminowane w postępowaniu o sygn. akt III K 23/12. Należy więc wskazać, że wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 5 grudnia 2011 r., sygn. akt III K 472/11 oskarżonemu za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i W. z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt III K 23/12 oskarżonemu za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony ww. karę 3 miesięcy odbył w okresie 26 lutego 2012 r. do 26 maja 2012 r. Natomiast ww. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oskarżony miał odbywać

w okresie od 26 maja 2012 r. do 26 stycznia 2013 r. W dniu 26 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto w P. wydał jednak wyrok łączny w sprawie o sygn. akt III K 345/12, w którym połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami o sygn. akt III K 23/12 i III K 472/11 i wymierzył karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności, która była niższa niż suma odbytych już jednostkowych kar połączonych, co skutkowało zwolnieniem oskarżonego z odbywania kary łącznej, gdyż uznać ją należało za odbytą już w momencie wydania wyroku łącznego. Tym samym, wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego, oskarżony nie odbywał kary pozbawienia wolności wymierzonej w wyroku o sygn. akt III K 23/12 w terminie 26 maja 2012 r. – 26 stycznia 2013 r. Kara ta miała być wykonywana w tym terminie, jednak wydanie wyroku łącznego o sygn. akt III K 345/12 wpłynęło na rzeczywisty czas jej wykonywania, więc przyjęć należało, że wchodziła ona w skład kary łącznej 9 miesięcy pozbawienia wolności i wykonywana była w okresie zaliczającym się na poczet tej właśnie kary, tj. 26 lutego 2012 r.-26 listopada 2012 r.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt Ia wyroku. Była to jedyna korekta w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego. Apelacja obrońcy nie kwestionowała bowiem sprawstwa oskarżonego w pozostałym zakresie, a Sąd Okręgowy z urzędu nie dopatrywał się tu żadnych uchybień po stronie Sądu I instancji, które wymagałyby interwencji poza granicami zaskarżenia.

Trafne okazało się natomiast twierdzenie obrońcy o trudnej sytuacji materialnej skazanego, przemawiające za zwolnieniem go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem I instancji, (**pkt 4 apelacji obrońcy**) wobec czego Sąd Okręgowy w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok i zwolnił oskarżonego z tego obowiązku, jak w pkt Ib wyroku, mając na uwadze, iż z uwagi na pozbawienie wolności oraz obowiązek naprawienia szkody i uiszczenia grzywny, oskarżony nie będzie w stanie sprostać obowiązkowi ich poniesienia.

Odnośnie **pkt 2 apelacji obrońcy** wskazać należy, iż obrońca przede wszystkim zarzut rażącej surowości kar opierał na twierdzeniu o niezasadnym przyjęciu recydywy, co jego zdaniem istotnie wpływało na zaostrzenie ich wymiaru. Z uwagi na niesłuszność zarzutu błędnego przyjęcia, że oskarżony działał w warunkach recydywy, argumentacja obrońcy w dużej mierze straciła swą podstawę. Jednak z uwagi na fakt zaskarżenia wyroku „co do winy”, Sąd Okręgowy winien był rozważyć tę kwestię z urzędu. Przypomnieć trzeba, iż w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że **zarzut rażącej niewspółmierności** kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). Chodzi natomiast o „znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)” (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy osłepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421).

W realiach niniejszej sprawy w związku z tym stwierdzić wypada, iż Sąd Rejonowy przy ferowaniu kar jednostkowych oraz kary łącznej oskarżonemu odwołał się do ustawowych dyrektyw ich wymiaru oraz ustalił katalog okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących w odniesieniu do oskarżonego, wziął również pod uwagę całokształt podmiotowo-przedmiotowych i czasowych przesłanek wymiaru kar łącznych. Prawdłowo również uzasadnił wymierzenie środka karnego oraz środka kompensacyjnego. Apelacja nie zawiera żadnych zarzutów pod adresem kompletności tego katalogu czy też zasadności przyjęcia poszczególnych okoliczności przez Sąd I instancji. Tym samym kary jednostkowe, łączne, jak i wymierzenie środka karnego i środka kompensacyjnego stanowi trafną prawnokarną reakcję na inkryminowane czyny i nie ma żadnych powodów, by je w jakikolwiek sposób łagodzić

w postępowaniu odwoławczym. Tylko bowiem taka reakcja może być uznana za adekwatną do zawinienia T. P. i społecznej szkodliwości jego czynów, tylko takie oddziaływanie zapewnia też należyłą realizację dyrektyw wymiaru kar jednostkowych i łącznych. Lektura karty karnej oskarżonego, ujawnionej w toku postępowania odwoławczego, na której pojawiają się niestety nowe zapisy, nie dostarcza zaś żadnych argumentów za przyjęciem, iż oskarżony zasługuje na łagodniejsze potraktowanie, niż uczynił to Sąd I instancji.

Odnośnie **pkt 3 apelacji obrońcy** wskazać należy, że trafne również było orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody solidarnie z innym ustalonym sprawcą na rzecz pokrzywdzonego L. S. poprzez zapłatę kwoty 11.000 zł. Kwota ta stanowi ekwiwalent sprzętów skradzionych przez oskarżonego i innego ustalonego sprawcę, które nie zostały odzyskane przez pokrzywdzonego. Na rozprawie przed Sądem Okręgowym w dniu 28 września 2017 r. świadek L. S. zeznał na okoliczność przedmiotów pochodzących z kradzieży z włamaniem, które odzyskał i tych, których nie odzyskał oraz odnośnie wartości tych drugich. Wskazał również, że nie był ubezpieczony na wypadek kradzieży. Obrońca oskarżonego zadawał mu pytania, świadek udzielił jasnych i wyczerpujących wypowiedzi. Zatem zeznania tego świadka okazały się spójne, logiczne i konsekwentne, tym samym ocenić je należało jako w pełni wiarygodne, a co za tym idzie, uznać trzeba, że kwota 11.000 zł stanowi ekwiwalent nienaprawionej dotychczas szkody, tym samym trafne było orzeczenie Sądu Rejonowego odnośnie wysokości orzeczonego środka kompensacyjnego. Nadmienić jedynie należy, iż w ujawnionych aktach dot. skazania Ł. G. środek ten ukształtowano identycznie.

Odnośnie **pkt 5 apelacji obrońcy** wskazać należy, że sądem właściwym do rozpoznania wniosku obrońcy o zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i przed I instancją właściwy jest Sąd Rejonowy. Uchybienie Sądu Rejonowego polegające na nierozstrzygnięciu tej kwestii w wyroku usunięte powinno być przez wydanie postanowienia w tej materii przez ten Sąd, co zresztą zostało już uczynione (k. 961).

Nie znajdując zatem podstaw do dalszej ingerencji w wydane orzeczenie, Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt II wyroku.

O **kosztach pomocy prawnej udzielonej z oskarżonemu z urzędu w II instancji** Sąd Okręgowy rozstrzygnął na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy-prawo o adwokaturze w zw. z § 4 ust. 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, wobec czego Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt III wyroku. Wynagrodzenie obrońcy obejmuje także należność za dwa dodatkowe terminy rozpraw z jej udziałem.

Z uwagi na opisaną wyżej trudną sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa połowy **kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze**, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w pozostałej części (tj. związanej z nieuwzględnieniem apelacji prokuratora) obciążając Skarb Państwa, jak w pkt IV wyroku.

P. G. L. M. W.-G.